

ukendt Ingeniør, der endnu kun har sine Fremtidsudsigter at byde paa. Men det er heller ikke noget endeligt, afgørende Svar, jeg forlanger af Dem. Hvad jeg beder Dem om, er blot, at De vil give mig lidt Haab ... en Smule af et Løfte med paa Rejsen ud i Verden. Stol paa mig, Frøken Jakobe! Der er intet, jeg ikke vil vove ... Intet, jeg ikke vil udrette ... for at kunne vinde Deres Bifald!“

Mens den første Del af hans Tale havde været nøje overlagt i Forvejen, havde han maattet sige dette sidste uden Forberedelse; og det var kun Jakobes vedvarende Tavshed, der forledte ham til en saa vidtgaaende Indrømmelse. Men nu vidste han heller ikke mer at sige. Og han bøjede sig for hende som for at erklære, at han var beredt paa at modtage sin Dom.

Jakobe tog sig endelig sammen.

„Jeg bør vel i Grunden sige Dem Tak for Deres gode Mening om mig. Forresten er jeg ganske overbevist om, at De i høj Grad overvurderer Deres Følelser for mig. — I hvert Fald,“ afskar hun ham hurtigt Ordet, da han vilde gøre Indsigelse, „al videre Forklaring er unødvendig, naar jeg fortæller Dem, at jeg — allerede er forlovet.“

„Det er altsaa virkelig Tilfældet? ... Og med Eybert, ikke sandt?“

„Derom har De ikke Ret til at spørge,“ sagde hun, idet hun rejste sig, og gik nu bort. — Som ramt af et Hjerneslag blev Per siddende paa Bænken og stirrede udtryksløst efter hende.

Ude paa Terrassen sad Fru Salomon og Aron Israels to smaa, tykke, borgerlig gemytlige Søstre; de kaldte paa Jakobe, da hun kom forbi, men hun lod, som om hun ikke hørte det, og gik op paa sit Værelse. Saasnart hun her var kommen indenfor Døren, trak hun Handsken af og trykkede Haandbagen mod sine Kinder for at fornemme, om de brændte. Hendes Bryst bølgede; Knæene dirrede under hende. At noget saadant skulde overgaa hende! Hun følte sig som En, der lykkelig var undsluppen en dødelig Fare. ... Hurtig og ubehersket skilte hun sig af ogsaa med den anden Handske og med sin Hat og kastede det altsammen hen paa Sengen med et Udtryk, som